

Сждбата на самотника.

(Драска)

М. Московъ.

Върху старъ дънеръ израстнаха нѣколко младочки и слѣдъ година-двѣ ги забѣлѣзваше вече пжтникъ отъ далеко. Растѣха дръвцетата, укрѣпваха, разклониха се, ала не бѣха доволни едно отъ друго: клонетѣ имъ се засѣгаха, брулѣха се, кършеха се, засѣнчаха се, прѣчаха си свѣтлината и въздуха и не можеха волно, свободно да се ширятъ подъ небесното пространство.

— Да нѣма брата ми, си казваше едното дръвце, колко добръ ще бжда! Ще се радвамъ на слънчевитѣ лъчи, славеятъ ще пѣе само на моето клонче своитѣ пѣсни и мене само ще прѣспива и събужда прѣзъ хубавитѣ майски нощи. Самичко ще раста на воля и свобода, и старитѣ корени само на мене ще прашатъ сока си и силата си.

— Ехъ, да го нѣмаше това край мене, си мислѣше другото дръвце, колко бихъ било честито! А сега ме подяда, души ме, прѣчи ми ужасно. То е край мене само моето зло!

И тъй, щомъ духнѣше вѣтъръ, дръвцетата се размърдаха, почваха закачкитѣ си, захващаха да кършатъ клонитѣ си, листоветѣ си, да жулятъ коритѣ си и да си нанасятъ рани като звѣрове; гледашъ слѣдъ малко се отворили рани по коритѣ.